

Sygn. akt I C 237/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko M. K. (2)

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do kwoty 600 (sześćset złotych);
2. zasądza od M. K. (2) na rzecz M. K. (1) kwotę 7.510,62 zł (słownie: siedem tysięcy pięćset dziesięć złotych 62/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2018 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od M. K. (2) na rzecz M. K. (1) kwotę 1.246,28 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści sześć złotych 28/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. obciąża i nakazuje pobrać od M. K. (2) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 93 zł (słownie: dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;
6. nakazuje ściągnąć od M. K. (1) z zasądzanego w punkcie drugim niniejszego wyroku roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę zł 57 (słownie: pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 237/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 lipca 2018 roku, powódka M. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego M. K. (2) kwoty 12.200 złotych z ustawowymi odsetkami.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że pozwany pożyczył od powódki powyższą kwotę /pozew k. 3-5/.

Postanowieniem z dnia 7 września 2018 roku, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Łęczycy oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych /postanowienie k. 27-28/.

Pozwany M. K. (2) – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika adwokata wniosł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu. Strona pozwana kwestionowała powództwo co do zasady i wysokości / k. 32-35/.

W piśmie procesowym z dnia 19 czerwca 2019 roku, doręczonym pełnomocnikowi pozwanego w dniu 9 lipca 2019 roku, zawodowy pełnomocnik powódki zmieniła żądanie pozwu w zakresie należności głównej wnosząc o zasądzenie od pozwanego M. K. (2) kwoty 11.400 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że pozwany w piśmie z dnia 2 maja 2017 roku złożonym do akt III Rc 48/17 uznał roszczenie co do kwoty 12.000 złotych / pismo k. 105-106, protokół rozprawy z dnia 11.07.2019 roku 00:00:46, z.p.o. k. 109/.

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 roku, pełnomocnik powódki cofnął pozew co do kwoty 600 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie / protokół rozprawy z dnia 14.11.2019 roku 00:05:35/.

Strona pozwana zajęła stanowisko jak dotychczas; kwestionując powództwo co do zasady i wysokości / protokół rozprawy z dnia 14.11.2019 roku 00:47:31/.

Sąd Rejonowy ustalił:

Pozwany M. K. (2) zawarł w dniu 14 czerwca 2011 roku w Banku (...) S.A. w W. umowę pożyczki nr. (...) / pismo k. 73/.

Pozwany M. K. (2), w okresie od 01.01.2013r. do 31.12.2013r. posiadał w (...) Bank (...) S.A. kredyt gotówkowy nr Al (...) zawarty dnia 10.05.2012r. w wysokości 3.532,80 PLN. Kredyt był wymagalny od dnia 10.05.2015r. W dniu 18.09.2013r. kredyt został przebiegowany na konta windykacyjne. W okresie od 01.11.2013r. były dokonywane spłaty kredytu, a całe zadłużenie zostało całkowicie spłacone w dniu 08.11.2013r. / pismo k. 126/.

W dniu 7 listopada 2013 roku, powódka M. K. (1) poprzednio M. zawarła z bankiem (...) umowę pożyczki ekspresowej nr. (...) na kwotę 35.000 złotych. Całkowity koszt pożyczki wyniósł kwotę 20.037,25 złotych. Całkowita kwota do zapłaty przez powódkę w § 4 ust. 4 umowy została określona na kwotę 55.037,25 zł. Pożyczka została udzielona do dnia 11 maja 2020 roku. Spłata powyższego zobowiązania miała nastąpić w miesięcznych ratach po 665,20 zł każda z rat. Pożyczka została uruchomiona w dniu 7 listopada 2013 roku / pismo k. 81/. Powódka w dniu 8 listopada 2013 roku wypłaciła z konta bankowego kwotę 15.000 złotych / pismo k. 82, umowa k. 6-11/.

Wobec zaplanowanego na grudzień 2013 roku zawarcia związku małżeńskiego, strony uzgodniły cele na jakie zostanie przeznaczona zaciągnięta przez powódkę pożyczka w dniu 7 listopada 2013 roku.

Część ze środków miała zostać przeznaczona na spłatę przedmałżeńskich zobowiązań pozwanego z tytułu zaciągniętych przez niego wcześniejszych umów kredytowych w Banku (...) S.A. w W. oraz w (...) obecnie (...) Bank (...) S.A. Kolejna część z pieniędzy tj. kwota około 9.000 zł została przeznaczona na spłatę przedmałżeńskich zobowiązań powódki z tytułu zaciągniętych przez nią wcześniej umów kredytowych. Natomiast kwota 14.000 zł. została przeznaczona przez strony na zaspokojenie bieżących potrzeb nowej rodziny w tym na organizację wesela.

W związku ze spłatą przez powódkę zobowiązań pozwanego zaciągniętych przez niego w latach wcześniejszych, strony zgodnie ustaliły, że kwota przekazana przez powódkę pozwanemu na poczet jego wcześniejszych zobowiązań zostanie przez pozwanego zwrócona. Powódka nie ustaliła z pozwanym terminu zwrotu pożyczonej kwoty, albowiem planowała zawrzeć z pozwanym związek małżeński i miała do pozwanego zaufanie.

W okresie trwania małżeństwa strony regulowały zgodnie spłatę przedmiotowej pożyczki w części obejmującej jej wykorzystanie jej na potrzeby rodziny z majątku wspólnego stron. / zez. św. A. M. k.100v, zez. powódki rozprawa z dnia 13.06.2019 r. 00:15:34 i rozprawa z dnia 14.11.2019 r. 00:07:14/.

W dniu 8 listopada 2013 roku, pozwany dokonał w (...) obecnie (...) Bank (...) S.A. w dniu 8.11.2013r. spłaty kwoty w wysokości 2.271,70 PLN +odsetki w wysokości 185,53 PLN. / pismo k. 126/. Środki na spłatę powyższego zobowiązania

pozwany uzyskał od powódki / zez. św. A. M. k.100v , zez. powódki rozprawa z dnia 13.06.2019 r. 00:15:34 i rozprawa z dnia 14.11.2019 r. 00:07.14/.

W dniu 8 listopada 2013 roku, pozwany dokonał w Banku (...) S.A. w W. spłaty kwoty 4.392,01 zł. na poczet umowy pożyczki nr. (...).

W dniu 12 listopada 2013 roku, pozwany dokonał w Banku (...) S.A. w W. spłaty kwoty 661,38 zł. na poczet umowy pożyczki nr. (...). Środki na spłatę powyższego zobowiązania pozwany uzyskał od powódki / zez. św. A. M. k.100v, zez. powódki rozprawa z dnia 13.06.2019 r. 00:15:34 i rozprawa z dnia 14.11.2019 r. 00:07.14/.

Strony zawarły związek małżeński w dniu 7 grudnia 2013 roku / bezsporne/. Wyrokiem z dnia 14 września 2018 roku, w sprawie sygn. akt I C 714/18, Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał związek małżeński powódki i pozwanego. Ze związku tego strony posiadają syna, wobec którego pozwany jest zobowiązany do płacenia alimentów w kwocie po 650 zł miesięcznie /bezsperne/.

W dniu 4 kwietnia 2017 roku, pozwany wykonał przelew na rzecz powódki w kwocie 300 złotych. Pozwany zatytułował przelew „kasa na ratę pożyczki” / wydruk k. 60/.

W dniu 5 maja 2017 roku, pozwany wykonał przelew na rzecz powódki w kwocie 300 złotych. Pozwany zatytułował przelew „pieniądze na połowę raty za pożyczkę gotówkową” /wydruk k. 60/.

W dniu 5 kwietnia 2017 roku, powódka wystąpiła przeciwko pozwanemu z pozwem o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej / k. 2-3 akt III Rc 48/17 S.R. w Łęczycy/.

W toku przedmiotowego postępowania w piśmie procesowym z dnia 2 maja 2017 roku, pozwany wskazał, że „Decyzję o konsolidacji zobowiązań podjąłem wspólnie z powódką. Za zaciągnięty kredyt spłaciłmy długi zarówno moje, jak i powódki, przy czym moje wynosiły około 12.000 zł, a powódki około 9.000 zł. Pozostałe pieniądze przeznaczyliśmy na zaspokojenie potrzeb naszej rodziny. Od początku umówiłem się z powódką, że będę jej przekazywał 300 zł tytułem spłaty zaciągniętego zobowiązania konsolidacyjnego. Tak też czynię obecnie pomimo separacji z żoną.” / k. 16v akt III Rc 48/17 S.R. w Łęczycy/.

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy z dniem 22 lutego 2017 roku ustanowił rozdzielnosc majątkową pomiędzy powódką a pozwanym wyłączającą wspólność ustawową wynikającą z zawarcia przez nich małżeństwa w dniu 07 grudnia 2013 roku / odpis wyroku k.56/.

Powódka z tytułu wymienionej na wstępie pożyczki ekspresowej nr (...) z dnia 7 listopada 2013r. jest nadal zobowiązana wobec Banku (...) SA I Oddział w K. do spłaty pozostałej części pożyczki, a jej zadłużenie z tego tytułu wyniosło na dzień 30.11.2018r. kwotę 12.885,64 zł, w tym kapitał 12.796,77 zł i odsetki 88,87 zł. /zaświadczenie k. 61/.

Powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 10.791 złotych w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. Pozwany odebrał wezwanie do zapłaty w dniu 12 czerwca 2018 roku / wezwanie i zawrotne poświadczenie odbioru k. 11-13/.

Pomiędzy stronami nie toczy się i nie toczyła sprawa o podział majątku wspólnego /bezsperne/.

Z uwagi na występującą w sprawie polaryzację stanowisk stron i zasadniczo wykluczającą się wzajemnie treść zeznań stron dotyczących wzajemnych ustaleń i rozliczeń, ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd opierał się na treści dokumentów załączonych przez strony i przesłanych z palcówek bankowych których prawdziwość nie została przez strony zakwestionowana. Zeznania stron i świadka miały w sprawie charakter posiłkowy, a Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w takim zakresie w jakim nie pozostawały one w sprzeczności z treścią dowodów dokumentarnych.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w takim zakresie w jakim podniosła ona, że kwota spłaconych zobowiązań pozwanego, a tym samym kwota udzielonej mu pożyczki wynosiła 12.200 złotych. Zeznania powódki tym zakresie

pozostają w sprzeczności z treści pism z placówek bankowych z dnia 8.02.2019 roku (k. 73) i 3.10.2019 roku (k. 126). Powódka nie wskazała innych placówek czy też zobowiązań pozwanego które zostałyby spłacone z pożyczki udzielonej pozwanemu w listopadzie 2013 roku ponad wskazane w pismach kwoty.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim neguje on, aby powódka przekazywała pozwanemu jakikolwiek środki na spłatę jego zobowiązań zaciągniętych przez zawarciem z powódką związku małżeńskiego. Zeznania te pozostają w sprzeczności zarówno z treścią zeznań świadka i powódki jak również z treścią dowodów dokumentarnych zgromadzonych w sprawie.

Całą postawę procesową pozwanego Sąd ocenia jako sprzeczną z treścią art. 3 k.p.c. Pozwany uporczywie neguje, aby powódka kiedykolwiek przekazywała mu pieniądze na spłatę jego wcześniejszych zobowiązań. Twierdzi, że pieniądze na spłatę jego wcześniejszych zobowiązań pochodziły jedynie z jego majątku osobistego. Dowody dokumentarne zgromadzone w sprawie wykazują okoliczności przeciwne. Pozwany konsekwentnie zaprzecza również treści oświadczeń które sam składał w postępowaniu w sprawie III Rc 48/17 S.R. w Łęczycy. Z tej przyczyny, oceniając zeznania strony pozwanej są dla Sądu niewiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo jest częściowo zasadne.

Podstawą faktyczną żądania jest umowa pożyczki zawarta w formie ustnej do zawarcia której doszło pomiędzy stronami w listopadzie 2013 roku.

Na wstępie zauważyć należy, że zaciągnięte zobowiązanie powstało przez powstaniem wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej, dotyczyło co do zasady majątków osobistych stron, a zobowiązanie (w kwocie 600 złotych) zaczęło być spłacane przez pozwanego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej tj. w okresie kwiecień – maj 2017 roku. Przepisy dotyczące podziału dorobkowego małżonków po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej nie znajdują zatem w realiach niniejszej sprawy zastosowania.

Powódka oparła żądanie pozwu na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845).

Zarówno zawarcie, jak i zmiana treści umowy pożyczki mogą nastąpić w sposób konkludentny (wyr. SN z 10 września 2009 r., V CSK 478/08, Legalis).

Dla ważności umowy pożyczki nie jest zatem wymagana forma szczególna. Przepis art. 720 § 2 k.c. wymagał w dacie zawarcia spornej umowy - przy kwocie pożyczki przenoszącej wartość 500 zł - stwierdzenia umowy pismem, który to warunek zastrzeżony był dla celów dowodowych.

W myśl art. 74 § 2 k.c. mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

Przepis art. 720 k.c. wymaga stwierdzenia umowy pożyczki "pismem". Nie może budzić wątpliwości, że "stwierdzenie umowy pismem" jest czym innym od "zawarcia umowy w formie pisemnej". W judykaturze zasadnie podnosi się,

że przepis art. 720 § 2 k.c. wymaga wyłącznie przedłożenia pisma stwierdzającego, że umowa została zawarta. Sama umowa może być więc zawarta w formie dowolnej, nawet ustnie, fakt jej zawarcia powinien być natomiast potwierdzony pismem. Nie ma też żadnych formalnych przeszkód do pisemnego potwierdzenia umowy po jej zawarciu, skoro brak stosownego dokumentu nie powoduje nieważności umowy (por.m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2014 r., VI ACa 719/13, LEX nr 1504540; wyrok SA w Łodzi z dnia 16 kwietnia 2014 r., I ACa 1332/13, LEX nr 1466835; wyrok SA w Warszawie z dnia 18 listopada 2013 r., VI ACa 680/13, LEX nr 1416447).

Zgodnie z utartym w orzecznictwie stanowiskiem, wyrażone na gruncie przepisu art. 74 § 2 k.c. dokumentem wykazującym, iż czynność została dokonana, może być każdy dokument, którego treść bezpośrednio lub pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności, w tym np. dowód wpłaty, potwierdzenie wykonania przelewu (por.m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 stycznia 2014 r., I ACa 700/13, LEX nr 1444918; wyrok SA w Szczecinie z dnia 23 maja 2013 r., I ACa 154/13, LEX nr 1400476; wyrok SN z dnia 29 września 2004 r., II CK 527/03, LEX nr 174143).

Przedkładając potwierdzenie wykonania przez pozwanego przelewów oraz wskazując na treść pisma procesowego podpisanego przez pozwanego z dnia 2 maja 2017 roku w którym pozwany przyznał że zobowiązał zwrócić powódce otrzymaną od niej kwotę, powódka uprawdopodobniła fakt pozyskania przez pozwanego środków pieniężnych, które miały być wynikiem realizacji umowy pożyczki, co dało Sądowi asumpt do przeprowadzenia dowodów z przesłuchania świadka i stron, celem ustalenia, czy umowa pożyczki w rzeczywistości została przez strony zawarta.

Pozyskany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że strony łączyła zawarta w listopadzie 2013 roku, w formie ustnej bezterminowa umowa pożyczki.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że w stosunkach między bliskimi osobami umowy na piśmie zazwyczaj nie są konstruowane, wszelkie ustalenia dokonywane są ustnie, często w bardzo ogólnikowy sposób, a terminy spłaty nie mają sztywnego charakteru. Również przekazanie pożyczki następuje w odformalizowanej postaci, najczęściej z „ręki do ręki”, bez sporządzania pisemnych pokwitowań. Taka właśnie sytuacja miała miejsce na gruncie omawianej sprawy. Pamiętać należy, że w dacie zawierania spornej umowy strony planowały zawrzeć związek małżeński (do czego doszło 7 grudnia 2013 roku), niewątpliwie darzyły się zaufaniem i zapewne nie przyszło im nawet na myśl, aby sporządzić umowę na piśmie. Z powyższych przyczyn strony nie ustaliły również daty zwrotu pożyczki, poprzestając wyłącznie na przyjęciu, iż ten ma nastąpić.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że powódka w listopadzie 2013 roku udzieliła pozwanemu pożyczki. Strony nie uzgodniły terminu spłaty zobowiązania, zastosowanie znajduje zatem przepis art. 455 k.c. w myśl którego, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W niniejszej sprawie powódka wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 30 dni spornej kwoty pismem doręczonym w dniu 12 czerwca 2018 roku, a zatem termin ten upływał w dniu 12 lipca 2018 roku.

Nie można jedna przyjąć, że kwota udzielonej pożyczki wynosiła kwotę 12.000 złotych. Jak wynika z informacji pozyskanych z placówek bankowych w listopadzie 2013 roku pozwany z otrzymanych od powódki środków spłacił swoje zobowiązania na kwotę 7.510,62 złotych.

Jak ustalono w dniu 8 listopada 2013 roku, pozwany dokonał w (...) obecnie (...) Bank (...) S.A. spłaty kwoty w wysokości 2.271,70 PLN +odsetki w wysokości 185,53 PLN. / pismo k. 126/. Również w dniu 8 listopada 2013 roku, pozwany dokonał w Banku (...) S.A. w W. spłaty kwoty 4.392,01 zł. na poczet umowy pożyczki nr (...). Zaś w dniu 12 listopada 2013 roku, pozwany dokonał w Banku (...) S.A. w W. spłaty kwoty 661,38 zł. na poczet umowy pożyczki nr (...). Późniejszych wpłat w listopadzie 2013 roku nie odnotowano. Nie wskazano również innych placówek w których pozwany regulował swoje zobowiązania.

Jak zatem ustalono, łącznie w okresie 8-12 listopada 2013 roku z pożyczonych od powódki pieniędzy, pozwany spłacił swoje zobowiązania osobiste na łączną kwotę 7.510,62 złotych.

Wbrew stanowisku strony powodowej w niniejszej sprawie nie sposób uznać, aby pozwany w piśmie z dnia 2 maja 2017 roku uznał dług względem powódki na kwotę 12.000 złotych.

W doktrynie prawa i judykaturze przyjmuje się, że uznanie roszczenia może być dokonane w dwóch formach: jako uznanie właściwe oraz uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego, drugie zaś określone jest jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Uznanie niewłaściwe jest więc oświadczeniem wiedzy a nie woli dłużnika (por. uzasadnienie wyroku SN z 19 marca 1997 r., II CKN 46/97, OSNC 1997/10/143). Taki charakter uznania niewłaściwego zaaprobował też SN w uzasadnieniu orzeczenia z 7 grudnia 1957 r. (OSPika 1958, poz. 194) stwierdzając między innymi, że „uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia wynikającego z innego źródła, a więc deklaratywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza się uchylić od jego wypłacenia”. Powyższe stanowisko SN i stanowisko doktryny podkreślają, że niewłaściwe uznanie roszczenia nie jest czynnością abstrakcyjną. Tytułem zobowiązania dłużnika pozostaje wierzytelność którą uznano. Osoba uznająca roszczenie, nie traci zatem możliwości wykazywania, że roszczenie to w rzeczywistości nie istnieje (por. wyrok SN z 4 lutego 2005 r., I CK 580/04, LEX nr 301787). Uznanie roszczenia definiuje SN w wyroku 7 marca 2003 r. (I CKN 11/01, Lex nr 83834), jako każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące.

W stwierdzeniu pozwanego z pisma procesowego z dnia 2 maja 2017 roku nie sposób doszukać się wyraźnego oświadczenia woli o uznaniu długu w kwocie 12.000 złotych. Późniejsze działania pozwanego tj. wpłata na rzecz powódki 600 złotych również jednoznacznie nie wskazują że pozwany uznał roszczenie wobec powódki na kwotę 12.000 złotych.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.510,62 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2018 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo nie zostało udowodnione co skutkowało rozstrzygnięciem jak w punkcie 3 wyroku.

Prawną podstawę roszczenia odsetkowego powódki stanowi przepis art. 481 § 1 k.c.. W niniejszej sprawie powódka wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 30 dni spornej kwoty pismem doręczonym w dniu 12 czerwca 2018 roku, a zatem termin ten upływał w dniu 12 lipca 2018 roku.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 31 lipca 2018 roku. Uwzględniając treść art. 321 k.p.c. o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze, że na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 roku, pełnomocnik powódki cofnął pozew co do kwoty 600 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie, na podstawie art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie co do tej kwoty jak w punkcie 1 wyroku.

Sąd orzekł o kosztach procesu z zastosowaniem zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Z kwoty 12.200 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu, została zasądzona kwota 7.510,62 zł.

Należy więc przyjąć, że strona powodowa utrzymała się ze swoim roszczeniem w 62% wartości przedmiotu sporu.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu w jakim przegrały sprawę, a zatem powódka w 38 %, pozwany w 62 %.

Koszty procesu wyniosły 7.844 zł. Powódka poniosła koszty w łącznej kwocie 4.227 zł. (opłata – 610 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika 3.617 zł.), zaś pozwany poniósł w kwocie 3.617 zł (wynagrodzenie pełnomocnika).

Skoro strona powodowa poniosła koszty w kwocie 4.227 zł, a powinna w kwocie 2.980,72 złote, powódce należy się zwrot w kwocie 1.246,28 zł / 4.227 zł – 2.980,72 zł./ . Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 4 wyroku.

Sąd na podstawie na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. obciążył powódkę i pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które wyniosły łącznie 150 zł. Mając na uwadze powyższe, nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powódki kwotę 57 zł / 150 zł x 38 % / zaś pozwanego kwotę 93 zł / 150 x 62 %/, jak punkcie 5 i 6 wyroku.